

In beeld: Annie Valk die naar Ons Eetcafé in Leersum komt om eens gezellig én voordelig uit eten te gaan en diaken Pearl Mosk die Ons Eetcafé heeft opgericht. Een initiatief van drie diaconieën.

Ons Eetcafé: een uitkomst

Annie Valk (52) woont met haar zoon van zestien in Leersum. Ze is alleenstaande moeder en ze zit gedeeltelijk in de bijstand. "Ons Eetcafé is voor mij echt een avondje uit."

Tekst Ellen van der Kemp **Foto's** Carien Rockx en Freek Visser / Kerk in Actie

"De vader van mijn zoon heeft ons verlaten toen onze zoon vier maanden was", vertelt Annie. "Ik heb een tijdlang fulltime gewerkt, maar bijna alles wat ik verdiende ging op aan kinderopvang. Daarom ben ik parttime gaan werken. Bovendien kreeg ik lymfoedeem, een tennisarm en suikerziekte. Ik werk nu 17 uur in de week. De rest wordt aangevuld vanuit de bijstand. Ik zou best wel weer volledig willen gaan werken, maar ik ben te oud. Zelfs voor het Kruidvat. Daar nemen ze liever jonge meisjes aan. Ze zeggen het niet, want dat mogen ze niet, maar als ik solliciteer zeggen ze dat er geen vaca-

ture is, terwijl ik via via hoor dat ze wel een jong meisje aangenomen hebben." Ander werk dan het schoonmaakwerk dat ze doet, is niet te vinden. Naast haar betaalde werk doet Annie veel vrijwilligerswerk. "Zo blijf ik in contact met andere mensen, want dat vind ik belangrijk."

Voor iedereen

Een vriendin van Annie is vrijwilligster bij Ons Eetcafé, een initiatief van de diaconieën van de hervormde Michaelkerk, de gereformeerde Johanneskerk en de katholieke Andrieskerk. "Via deze vriendin ben ik er bij

gekomen", vertelt Annie. "Ik ben geen lid van de protestantse of katholieke kerk, maar dat weerhoudt me er niet van om naar Ons Eetcafé te komen. Ze hadden duidelijk gezegd dat het voor iedereen was. Ik ga soms wel eens naar een dienst van het Leger des Heils of van de baptistenkerk, want ik geloof wel dat er méér is. Ik heb dertien jaar lang te horen gekregen dat ik geen kinderen kon krijgen, totdat ik toch zwanger bleek! Nu heb ik een prachtige zoon van bijna zeventien. Maar deze prachtige zoon wil niet met zijn moeder uit eten. Bovendien heb ik er het geld niet voor. Daarom is Ons Eetcafé voor mij een uitkomst."

Avondje uit

"Ik vond het heerlijk om weer een keer uit eten te gaan en eens met volwassenen aan tafel te zitten, want dan praat je over hele andere dingen", zegt Annie. "Het eten was perfect, het was allemaal heerlijk vers. Niet van: we trekken even een blik open. Ik kon me niet eens herinneren wanneer ik voor het laatst rollade heb gegeten. Doordat je aan tafel bediend wordt, heb je echt het idee dat je een avondje uit bent. Het ziet er mooi uit en de prijs is natuurlijk ook helemaal goed. Hier kan je weken op teren. Ik vind het een heel goeie zet van de kerken dat ze dit doen. De volgende keer ga ik weer!"

Links: Annie Valk

Aan tafel in het Eetcafé

Pearl Mosk

Pearl Mosk (55) was tot voor kort diaken in de hervormde gemeente van Leersum. Ze legde als diaken geregeld bezoeken af bij ouderen. "Als je met hen praat over de moeilijkheden die ze ondervinden, dan hebben ze het met name over de eenzaamheid. Dat is vaak het belangrijkste onderwerp. Vooral alleen eten, werd vaak genoemd", vertelt Pearl. "Toen we een vergadering

vormgeven: "We hebben contact gezocht met de slager in ons dorp die tevens cateraar is. Hij sponsort Ons Eetcafé en zorgt voor het eten en drinken. We bedenken zelf het menu en dat bespreek ik dan met de slager. Een andere vrijwilligster houdt zich bezig met de aankleding, want het moet er wel goed uitzien. Het eetcafé wordt afwisselend gehouden in de ruimte van één van

---

"Roep nooit meer dat het een druppel op een gloeiende plaat is!"

---

hadden met de diakenen van de hervormde Michaelkerk, de gereformeerde Johanneskerk en de katholieke Andrieskerk over een bepaald onderwerp - ik dacht de AWBZ, maar het kan ook een ander onderwerp zijn geweest - zei ik dat het me eigenlijk veel leuker leek om daadwerkelijk iets op poten te zetten. De andere diakenen dachten er precies zo over. We hebben in diezelfde vergadering meteen concrete plannen gemaakt. We wilden iets doen voor mensen met een kleine beurs en voor ouderen die vaak alleen eten. Dan kom je al gauw op een eetgelegenheid."

Slager als sponsor

Pearl vertelt in het kort hoe de diaconieën van de drie Leersumse kerken Ons Eetcafé

de drie kerken. We hebben geen restaurantlocatie, maar we willen er zo dicht mogelijk bij komen om de mensen het gevoel te geven dat ze echt een avondje uit zijn. We maken tafeltjes van vier of zes personen. De slager levert het eten aan in grote warmhoudbakken en wij serveren het uit."

Gemeentesubsidie

Het afgelopen seizoen heeft Ons Eetcafé drie keer proefgedraaid. Alle drie de keren was het een succes. Maar ja, waar kun je tegenwoordig een driegangenmenu krijgen voor € 5,- met nog koffie en drankjes toe? "We leggen er als diaconieën wel iets op toe", vertelt Pearl, "en we hebben gelijk subsidie aangevraagd bij de gemeente. Die subsidie hebben we ook gekregen.

We hebben heel veel reacties gehad van bezoekers. De meesten zeggen dat ze de volgende keer weer komen. Inmiddels werken we zelfs met een reservelijst, want er kunnen niet meer dan veertig mensen per keer komen. Het loopt eigenlijk veel beter dan we verwacht hadden. We dachten aanvankelijk: het zou mooi zijn als er tien mensen komen."

Open deur

"Er is veel meer eenzaamheid dan je denkt", zegt Pearl resoluut. "Door de diaconie word je daarbij betrokken. In Leersum heb je twee kanten: de ene kant heeft het heel goed, zij hebben geen notie van de stille armoede. Het is soms ook geestelijke armoede waar mensen onder lijden: ouderen die alleen zijn, mensen met zieke kinderen, eenzame jongeren. Mensen hebben er soms echt geen idee van. Je verwacht niet dat mensen in een dorp zo langs elkaar heen leven. Ze zeggen dat altijd van de stad. Maar in een dorp kunnen we er ook wat van. Bovendien is de vraag om financiële hulp de laatste jaren steeds groter geworden. Terwijl er ook veel mensen zijn die het zelf proberen op te lossen. Ik ken mensen die bezuinigen op verwarming en eten, omdat ze niet bij de diaconie aan willen kloppen. Alles is de laatste jaren duurder geworden. Maar de overheid wil dat blijkbaar niet inzien. Misschien was het openen van Ons Eetcafé wel een open deur nu ik er zo over nadenk. Het is geen eerste levensbehoefte, maar wel iets wat het leven een stukje aangamer maakt."

Dat ene moment

Vlak voordat Pearl diaken werd heeft ze een half jaar vrijwilligerswerk gedaan in Zuid-Afrika. Ze woonde en werkte in een tehuis voor kinderen met aids. Het tehuis stond midden in de *township*. "Ik werkte tussen de schietpartijen, branden en bendes. Dat heeft me nog bewuster gemaakt van de nood van anderen. Ik probeer daar iets mee te doen. Ik heb kinderen in mijn armen gehouden die gingen sterven, maar ze konden zo blij zijn met die ene knuffel die ik ze gaf. Dan voel je dat dat ene moment voor dat ene kind belangrijk is. Roep nooit meer dat het een druppel op een gloeiende plaat is, want dat is niet zo. Alles wat je voor een ander doet is belangrijk. We hebben mensen nodig die daadwerkelijk iets doen én de mensen die cheques uitschrijven. Samen kunnen we zo iets voor een ander betekenen."